

ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΙΝΑ ΛΑΤΙΝΙΖΟΝΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ*

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Μαρτίου 1965

Σεβασμιώτατε,

Θερμῶς σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπὸ 4ης Μαρτίου ἐπιστολὴν Σας, εἰς τὴν ὁποίαν μοὶ γράφητε ὅτι θὰ προσπαθήσητε ὅπως μοὶ ἀπευθύνη ἡ Κοινότης ἐπιστολὴν διὰ νὰ προβῶ εἰς τὴν ζωγράφισιν τῶν ἰ. εἰκόνων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου.

Ὅσον δ' ἀφορᾶ εἰς τὰς τιμᾶς τούτων, ἐπαφίεμαι εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῶν. Ἄς τὰς ὑποβιάσουν ὅσον νομίζουν, κι' ἄς μοὶ γνωρίζουν ποῦ κατέληξαν. Ἐὰν ὁμως δυσκολεύονται, ὅπωςδήποτε, ν' ἀναθέσουν εἰς ἐμὲ τὴν ἐργασίαν δι' ὅποιονδήποτε λόγον, καὶ εὐρεθῇ ὁ ἐξ ἴσου με' ἡμᾶς κατάλληλος καὶ πεπειραμένος τεχνίτης, ἄς μὴ διστάσουν νὰ ἀναθέσουν τὴν ζωγράφισιν εἰς ἐκεῖνον.

* * *

Αἱ ἐπὶ τῆς κινήσεως πρὸς ἐνότητα τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἀντιλήψεις μου εἶναι γνωσταὶ εἰς τὸν Παναγιώτατον, καὶ ἐκ συντόμων μεταξὺ ἡμῶν συνομιλιῶν, ὅτε ἦλθεν οὗτος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐκ διεξοδικωτέρας ἀλληλογραφίας μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δέρκων κ.κ. Ἰακώβου.

Αἱ ἀντιλήψεις αὗται δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι δὲν ὀφείλονται εἰς ἐλατήρια μισαλλοδοξίας ἢ ἀγνοίας, ἀλλ' εἰς βαθεῖαν πίστιν καὶ γνῶσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ἔσχον, χάριτι Θεοῦ, παιδιόθεν, ἐξ ἧς ἀναβρῦει ἡ πρὸς αὐτὴν βαθυτάτη ἀγάπη καὶ σεβασμὸς, πιστούμενος διὰ μίας ζωῆς θυσιῶν καὶ ἀγώνων, καταδικασάντων με' εἰς ἀκτημοσύνην ἐκουσίαν, καθ' ὃν χρόνον θὰ μοὶ ἦτο εὐχερὲς νὰ ἀποκτήσω πολλὰ ὑπάρχοντα, δεδομένου ὅτι ὁ πλουσιοδότης Κύριος ἐπροίκισε ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον, διὰ πολλῶν προσόντων, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἐξασφαλίζουν ἐπιτυχίαν ὑλικὴν, καὶ φήμην, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῷ ἀπατεῶνι.

Ἀκουσίως ἐπεξετάθην περισσώτερόν του δέοντος. Μὲ τὴν θεῖαν φώτισιν ἐμείναμεν μακρὰν ἀπὸ τὰς ματαιοδοξίας τοῦ οὐμανισμοῦ, ἀγωνιζόμενοι ὁμοῦ με' ψυχᾶς πεπυρακτωμένας ἀπὸ ἀσάλευτον πίστιν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, προερχομένην ἀπὸ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν καὶ ἐπίγνωσιν «τοῦ ὑπερέχοντος» αὐτῆς ἔναντι τῶν κατὰ Δύσιν ὀρθολογιστικῶν καὶ ἀριστοτελείων παραμορφώσεων τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, τὰς ὁποίας, φευ! ὀνομάζομεν «Ἐκκλησίας», καθ' ὃν καιρὸν ὁμολογοῦμεν τὴν πίστιν ἡμῶν διὰ τοῦ Συμβόλου, τοῦ βεβαιούντος ὅτι πιστεύομεν «εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ἀναγνωρίζοντες τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς Λατίνους νὰ αὐτοχαρακτηρίζονται με' τὴν

έλληνικὴν λέξιν «Καθολικοί», τὴν ὁποίαν πονηρῶς ὑφήρπασαν. Οἱ Λατίνοι δὲν ἔχουν εἰμὴ τὴν Παπικὴν αὐτὴν διάδοχόν τῆς αὐτῆς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ἐκπροσωποῦσαν τὸ πνεῦμα «τοῦ κόσμου», τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν ἐπανειλημμένως ὁ Κύριος ὡς ἐχθρικὸν πρὸς Αὐτὸν καὶ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον (ιδίως ἐν Ἰω. ἡ' 23, Ἰδ' 27, ιε' 18, ιστ' 20, καὶ δὴ ἐν Ἰω. Ἰζ' 9 ὅπου λέγει πρὸς τὸν Πατέρα Αὐτοῦ, Αὐτὸς ὁ ἐλθὼν σῶσαι τὸν κόσμον: «Δὲν παρακαλῶ διὰ τὸν κόσμον ἀλλὰ παρακαλῶ δι' αὐτοὺς τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωσες»). Ὁ Παπισμὸς εἶναι καὶ διὰ τοὺς ἀπίστους ἀκόμη καὶ ἀδιαφόρους, ἢ προσωποποιήσις τοῦ πνεύματος «τοῦ κόσμου», καὶ κατέστησεν ἀπεχθὲς καὶ μισητὸν τὸ Εὐαγγέλιον, ὅσον οὐδεὶς ἄθεος ἢ πολέμιος φανερός του Χριστοῦ.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε διὰ τὰς γραμμὰς αὐτὰς. Σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς ὁ Πατριάρχης, σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ πλέον σεβαστὴ καὶ ἀγαπητὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης,
ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Υ.Γ.

Σεβασμιώτατε,

Ἡμεῖς οἱ θεωρούμενοι φανατικοὶ καὶ μισαλλόδοξοι, ἔχομεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἀληθῆ ἀγάπην, ἥτοι τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν δίδει μόνον ὁ Χριστὸς, ὄχι τὴν ψευδοαγάπην τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ «κόσμος». Δὲν θέλω νὰ ἀμφισβητήσω ὅτι σεῖς καὶ ἄλλοι κληρικοὶ μεθ' ὑμῶν ἄγονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς φιλοπαπικῆς κινήσεως συνετάχθησαν μετὰ τὸ στρατόπεδον τῶν φιλοπαπικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, ἦσαν καὶ εἶναι ἐντελῶς ἄπιστοι ζῶντες μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπολογιστὰ καὶ συμφεροντολόγοι, οἱ ὁποῖοι ὡς διὰ μαγείας, ἐνῶ ἐνέπαιζον προηγουμένως τὴν θρησκείαν μας, μετεβλήθησαν εἰς κήρυκας τῆς ἀγάπης, ψεῦσαι, κἀπηλοὶ τῶν πάντων. Τὴν ἱερὰν ἀγάπην τὴν ἔχουν ὡς προπέτασμα καπνοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἐξηυτέλισαν τὴν ἱερὰν ἀγάπην τοῦ Εὐαγγελίου, «τὸν σύνδεσμον τῆς τελειότητος».

Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὰ κάποια πράγματα τὰ ὁποῖα μὲ ἐνίσχυσαν εἰς τὴν προκατάληψίν μου ἔναντι τῶν Λατίνων. Σᾶς ὁμιλῶ ὡς πρὸς πνευματικὸν Πατέρα. Πολλὰ δὲν ἤλθον εἰς γνῶσιν Σας, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φανερώνουν ὅτι ὁ λατίνος δὲν ἔχει πνεῦμα Θεοῦ.

* «Ο.Τ.», Ἰούνιος 1967. Εἰς εἰσαγωγικὸν σημείωμα, ὁ «Ο.Τ.» λέγει τὰ ἐξῆς: «Παροιμιώδης ὑπῆρξεν ἡ ἀφιλοκέρδεια, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄρνησις καὶ τῆς ἐλαχίστης συγκαταβάσεως εἰς τὰ ζητήματα τῆς Πίστεως, τοῦ ἀλησμονήτου συνεργάτου τοῦ "ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ" μακαριστοῦ Φωτίου Κόντογλου εἰς πείσμα τῶν βιοποριστικῶν του ἀναγκῶν.

Ἡ κάτωθι δημοσιευομένη ἐπιστολὴ πρὸς τινὰ λατινίζοντα Μητροπολίτην, εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς ἀνυπερβλήτου ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀδαμαντίνου χαρακτήρος τοῦ ἀσυγκρίτου τούτου προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΠΗΓΗ: «ΑΝΤΙΠΑΠΙΚΑ»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
ΑΘΗΝΑΙ 1993